

De Soutelo ao Ceo

Alexia González-Barros, a nena que está en proceso de beatificación ten as súas raíces familiares na localidade pontevedresa de Soutelo de Montes, onde naceron os seus pais e ela pasou os seus primeiros veráns.

16-12-2008

"Pero se é a filla de Moncha.. ".
Xavier Darriba apenas daba crédito ás palabras da súa nai, que na panadaría familiar lle aseguraba unha e outra vez que a nena

protagonista de aquel libro era filla dun matrimonio de alí mesmo, de Soutelo de Montes. Xavier trouxérase de Pamplona o libro "Alexia", escrito pola relixiosa María Victoria Molins. "En 1986, mentres estaba a facer o servizo militar en Pamplona -recorda Xavier- coñecín o Opus Dei e alguén me deixou o libro coa historia de Alexia González-Barros, que me impactou, ata o punto de traelo á casa durante un permiso. E foi entón cando caín na conta de que Alexia era a neta do veciño de Soutelo que custeara os gastos da nova igrexa e da traída de auga, e tamén recordei que uns meses antes se celebrara no pobo unha misa pedindo pola saúde da nena".

Alexia faleceu en Pamplona, rodeaba do cariño da súa familia, o 5 de decembro de 1985. Tiña 14 anos. Uns meses antes, o 4 de febreiro, diagnosticáraselle un tumor maligno que a deixou paralítica en moi pouco

tempo. A súa enteira ante a enfermidade e a súa profunda vida de piedade fixeron que pronto se estendese a súa fama de santidad. Na actualidade atópase en proceso de beatificación, impulsado por un relixioso claretiano.

Toda a familia de Alexia ten as súas raíces en Soutelo de Montes (Forcarei), onde os González-Barros son tan coñecidos como queridos. A que fose casa familiar -coñecida na zona como "o chalé"- aínda álzase como referente dun pasado de prosperidade e modernidade. Trátase dun edificio tardomodernista construído en 1931 por Manuel González-Barros; ten unha rechamante cúpula e azulexos elaborados a man por artesáns portugueses.

Ademais de construír a nova igrexa, Alfredo González-Barros, o avó de Alexia, foi todo un mecenas para o

pobo e, entre outras cousas, encargouse de financiar a construción da traída da auga. Os pais de Alexia, Francisco e Ramona, pasaron a súa xuventude no pobo e despois emigraron a Madrid. Eran primos irmáns "e tiveron que pedir dispensa para poder casarse", dinos don Manuel Cacheda, párroco de Soutelo de Montes entre 1951 e 1964. Don Manuel garda moi gratos recordos da familia González-Barros, coa que o uniu unha grande amizade, ata o punto de pasar algúns veráns con eles na súa casa de Xirona. Tamén recorda algunhas estanzas da pequena Alexia cos seus pais en Soutelo.

Foi don Manuel quen propuxo ao avó de Alexia a construción da nova igrexa, inaugurada en 1964, "e na que o pai de Alexia traballou como aparellador". Aos seus 85 anos, Cacheda recorda como se xerou a construción da igrexa, sufragada

polo avó materno de Alexia, Alfredo González Barros: "A nai de don Alfredo era unha señora moi boa, e como a igrexa que había antes estaba algo afastada do pobo, desexaba que algún dos seus fillos fixese unha igrexa nova. Eu propúxenlle a don Alfredo, que era contratista, buscar un soar para o templo, e despois de poñer de acordo a uns dez veciños, el mesmo me deu o diñeiro para comprar os terreos. Despois encargamos un primeiro proxecto, que non nos convenceu, e un novo en Madrid, que foi o que realizamos. Don Alfredo non só pagou o soar, senón tamén as obras da igrexa, na que traballou como aparellador o seu xenro Francisco, o pai de Alexia". Na parte posterior da igrexa erixiuse un busto de agradecemento a Alfredo González-Barros. As obras de construción da nova igrexa prolongáronse durante catro anos e o templo "foi inaugurado o 22 de xullo

de 1964", recorda con precisión don Manuel Cacheda.

Vacacións en Xirona

A relación do sacerdote coa familia González-Barros fíxose máis intensa se cabe co matrimonio formado por Francisco e Ramona, "cos que pasei catro ou cinco veráns na súa casa de Xirona, preto de Palamós, con Alexia e outros dos seus fillos. Outras veces eran eles os que viñan a Soutelo e nalgunha ocasión estiveron na miña casa. ¿Que se chegou a vir Alexia con eles? Si, si, tamén pasou aquí algunhas vacacións co resto da familia".

Don Manuel recorda que a catro dos fillos do matrimonio os bautizou el en Soutelo, e ademais de pasar algúns veráns xuntos en Xirona, acompañou tamén aos González-Barros nunha viaxe por Francia. Da convivencia coa familia, o sacerdote destaca a súa cordialidade e tamén a

súa vida de piedade -"ían a misa e comulgaban todos os días"- e a súa alegría. "Era unha familia íntegra, piadosa e aberta aos demais", engade.

Del pai de Alexia destaca que era "un home moi listo. Paco fixo a carreira de aparellador e despois foi construtor, cuns coñecementos enormes, ata o punto de corrixir cousas aos enxeñeiros... mesmo patentou un sistema para desfacer as ondas nos portos".

Clarisa Blanco, que se encarga de coidar a igrexa de Soutelo e de atender ao actual párroco de Soutelo, don José Pérez, móstranos o busto de Alfredo González-Barros situado detrás do templo en agradecemento ao seu labor na parroquia e fálanos da figura de este benefactor. Clarisa, viúva e sen fillos, coñeceu os pais de Alexia, "sobre todo a Moncha; era maior ca min e non coincidimos de

pequenas, pero si despois, cando viñan a veranear a Soutelo. Era unha familia moi boa".

O pai de Alexia, Francisco González-Barros Albardonedo naceu en Soutelo de Montes o 19 de outubro de 1924 e faleceu o 30 de decembro de 2001 a consecuencia dun proceso canceroso; pasou o seu último verán en Galicia. Era un home de sólidas conviccións cristiás, que acompañou á súa filla no seu leito de morte e máis tarde pediu a admisión no Opus Dei. A nai, Ramona (Moncha) González -así mesmo supernumeraria da Obra- naceu o 21 de setembro de 1931, tamén en Soutelo, e faleceu hai dous anos, o 3 de febreiro de 2006. Ambos os dous faleceron en Madrid, pero están enterrados no pobo que lles viu nacer, como era o seu desexo. En palabras de Ninfa Vatio, xornalista e amiga da familia, "Moncha era unha muller culta, sumamente amable e

educada, cariñosa, decidida a que os seus fillos coñecesen mundo, aprendesen idiomas e tomasen decisións por si mesmos despois de estar ben informado". O sentido relixioso, a fe, e a aceptación serena dos acontecementos formaban parte dos valores que vivía con naturalidade no seu ambiente familiar.

Amantes da liberdade

O propio Francisco González-Barros deixou escrito no seu testemuño sobre Alexia (recollido en www.alexia.gb.org) que tanto á súa esposa coma a el "nos"importaba moito a súa formación humana e intelectual, para que sen uniformidade e segundo o carácter de cada un, puidesen exercer a liberdade persoal e exercitala con plena responsabilidade. Nin con Alexia nin cos seus irmáns os pais tomamos determinación algunha que

puidese afectalos sen que lles previamente fose razoada, con iso tratabamos de que fosen adquirindo criterio. Así Alexia adquiriuno con certa rapidez e sabía poñelo de manifesto cando chegaba o momento de tomar algunha decisión sobre calquera tema familiar".

E xunto coa formación humana, a visión sobrenatural, porque, como sinalaba o pai de Alexia, "tanto a miña esposa como eu tiñamos unha meta moi clara: lograr un fogar luminoso e alegre, recollendo unha frase do fundador do Opus Dei, onde os nosos futuros fillos puidesen crecer felices para un fin moi determinado: alcanzar o ceo, entendendo como felicidade vivir a paz e a alegría dun fogar cristián a pesar das dificultades, preocupacións e problemas que a propia vida leva consigo".

Tanto Francisco como Moncha procuraron en todo momento que Alexia non fose unha nena mimada. Así o relataba o seu pai: "A pesar da diferenza de idade cos seus irmáns - José Damián tiña 10 anos, Francisco 14, Alfredo 15 e María José 16- e ademais por ser nena e a máis pequena, hei de resaltar que procurabamos que non fose unha nena mimada. Loxicamente, foi moi querida, pero esixiúselle moito; por iso non foi nunca un neno caprichoso ou consentido. 'Realmente, me habéis breado", dicíanos con bo humor cando era maiorciña".

O primeiro libro sobre Alexia tras o seu falecemento escribiuno a relixiosa teresiana María Victoria Molins. "Coñecín a Alexia no colexio Jesús Maestro, cando tiña 5 ou 6 anos. E xa entón impresionárame a súa vida de oración. Recordo que se achegaba con frecuencia á capela, a rezar ante o Sagrario. Nunha ocasión

pregunteille: "¿ E que lle dis a Xesús
"? ". "Sempre lle digo o mesmo -
respondeume-: Xesús, que eu faga
sempre o que Ti queiras".

O seu libro céntrase na enfermidade
de Alexia e baséase "nas
conversacións que mantiven coa súa
nai para que recordase todo o que
vivira xunto a ela. A miña intención
era facer un pequeno folleto para as
nenas do colexio, pero ao final
acabou sendo un libro que tivo moito
éxito".

"¿ Que que destacaría de Alexia?... A
súa serenidade, a súa alegría. Sen
dúbida aprendeu esas virtudes dos
seus pais. Á súa nai trateina moito
máis. Formárase coas Teresianas e
despois foi supernumeraria do Opus
Dei. Destacaba pola súa piedade e,
por suposto, esa fortaleza que tivo
para estar ao lado de Alexia na súa
enfermidade, animándoa cando
tamén ela sufría tremendamente...

Nada que teña que ver coa figura que reflicte a película. Sorprendeume e doeume a imaxe que se dá dela. Moncha educou sempre os seus fillos para que actuasen con liberdade, para queoubesen decidir por si mesmos," engade Molins.

E é que a película "Camiño", de Javier Fesser, desfigura non poucos aspectos da vida de Alexia e do seu ámbito familiar. Como sinala Ninfa Vatio, a película contén "numerosas invencións que deforman a realidade da historia e danlle un carácter caricaturesco e insultante para a familia de Alexia González-Barros, que viviu no seu momento unha experiencia moi dolorosa ante a enfermidade e morte dunha filla, ou unha irmá, adolescente".

Os irmáns de Alexia xa saíron ao paso desas inexactitudes no seu momento e agora prefiren manterse no anonimato, como fixeron sempre.

Porque, máis alá da ficción, a realidade é que durante estes últimos anos a devoción a Alexia se estendeu por todo o mundo, editáronse 9 biografías, traducidas a 11 idiomas, e recibíronse máis de 100.000 cartas agradecendo diversos favores.

"Xesús, que eu faga sempre o que Ti queiras"

Alexia González-Barros e González naceu en Madrid o día 7 de marzo de 1971. Era o fillo menor de sete irmáns -dous deles faleceran antes de que ela nacesse-. Os seus pais, Francisco e Moncha, educárona dende pequena nun clima de liberdade, cariño e alegría. Foi un neno normal, ao que coidaban con cariño os seus catro irmáns maiores: tres rapaces e unha rapaza, María José, coa que estaba especialmente unida.

Estudou dende os catro anos no colexio "Jesús Maestro, da Compañía

de Santa Teresa de Jesús. Fixo a súa Primeira Comunión o 8 de maio de 1979 en Roma, na igrexa onde repousan os restos mortais de san Josemaría Escrivá, fundador do Opus Dei, ao que tiña unha gran devoción. Ao día seguinte da súa Primeira Comunión achegouse a Xoán Paulo II durante unha audiencia pública no Vaticano e tivo a alegría de que o Papa o fixese o sinal da cruz e lle dese un bico na fronte. Máis adiante, durante unha viaxe familiar a Terra Santa, viu cumprida unha das súas grandes ilusións: bicar o lugar onde naceu Jesús.

A súa vida transcorreu como a de calquera outra rapaza da súa idade ata o 4 de febreiro de 1985, cando a súa vida deu un cambio inesperado: declaróuselle un tumor maligno que a deixou paralítica en moi pouco tempo. Sufriu catro longas operacións e unha ininterrompida cadea de dolorosos tratamentos que

converteron os dez meses da súa enfermidade, antes da súa morte, nun calvario, que se soubo afrontar con paz e con alegría. Como se recolle na páxina www.alexia.gb.org, Alexia "aceptou plenamente a súa dolorosa enfermidade dende o primeiro momento, ofrecendo o intenso sufrimento e as numerosas limitacións físicas que padecía pola Igrexa, polo Papa e polos demais. Moi unida á Cruz de Jesús, dicíalle con frecuencia na súa oración: Xesús, eu quero poñerme boa, quero curarme; pero se Ti non queres, eu quero o que Ti queiras".

Faleceu en na Clínica Universitaria de Pamplona, rodeaba do cariño da súa familia, o 5 de decembro de 1985. As súas últimas palabras foron: máis e si. "Máis" porque desexaba que seguisen falándolle de Deus. Co seu "si" reiteraba o desexo que manifestara constantemente dende

que era nena: "Xesús, que eu faga sempre o que Ti queiras".

A súa fama de santidad estendeuse moi pronto entre persoas de todo tipo. A Causa de Beatificación de Alexia foi introducida na diocese de Madrid o 14 de abril de 1993 e foi clausurada solemnemente o 1 de xuño de 1994. Un dos grandes impulsores da súa causa foi un religioso claretiano. A súa Causa foi aberta en Roma o 30 de xuño. O 11 de novembro dese mesmo ano outorgouse o Decreto de validez pola Sagrada Congregación para as Causas dos Santos, ante a cal se presentou a Positio o día 8 de maio do Ano Xubilar 2000.

Un anxo chamado Hugo

Alexia tiña unha grande devoción aos anxos custodios; ao seu o "bautizou" co nome de Hugo e acudía a el con frecuencia. A anécdota da

infancia recóllea no seu libro María Victoria Molins:

"Un día, pouco antes de facer a súa Primeira Comunión, díxolle á súa nai:

-Eu quero que o meu anxo custodio teña un nome. Iso de chamalo "custodio" como todo o mundo, non me gusta.

-Paréceme ben. Y ¿como o queres chamar?

-Hugo-, respondeu sen titubear.

-¿Hugo? -estrañouse a súa nai- Es un nome moi pouco corrente. ¿Por que Hugo?

-Porque é un nome perfecto para un custodio".

J. A. Otero Ricart. Faro de Vigo

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/de-soutelo-ao-ceo/](https://opusdei.org/gl-es/article/de-soutelo-ao-ceo/)
(21-02-2026)